

# Yến Diêu Vân

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Yến Diêu Vân</b>     | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 2        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 3        |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 4        |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 5        |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 6        |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 6        |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 7        |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 8        |
| 10. Chương 10 . . . . . | 9        |

## Yến Diêu Vân

---

### Giới thiệu

Edirt: Cát NiênTruyện kể về tình yêu và nốt thẹo trăm trong cuộc sống của Yến Diêu Vân. Một người vốn là nữ nhi n

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-dieu-van>*

### 1. Chương 1

“Triệu khiên tì chi Mộc lan hề,

Tịch lâm châu chi túc mụ.

Nhật nguyệt hốt kỳ bất yêm hề,

Xuân dữ thu kỳ đại tư.”\*

\*\*\*Bài thơ này được trích từ bài thơ “ Ly tao” của Khuất Nguyên.

Dịch thơ:

Mộc lan sớm cắt trên đồi,

Đông thanh chiều hái bên ngoài bến sông.

Ngày tháng vút đi không trở lại,

Vừa xuân qua đã lại thu sang.

Một

Nghe bà vú nói, trong khoảnh khắc trước khi tôi được sinh ra, mẫu thân đang nghe khúc Cửu Ca vãn trung quân (1).

Sau sinh bà sinh ra tôi, bởi vì cơ thể suy yếu, không thể tiếp tục mang thai, vì thế tôi trở thành nữ nhi duy nhất của em trai Yến vương. Mẫu thân tuy được thứ dân sinh ra, nhưng phụ thân yêu mẫu thân vô cùng, lo lắng bởi vì bản thân không có con nối dòng, sợ rằng người anh trai Yến vương này tâm tình bất định, ban phát nhiều mỹ nữ phá tan hạnh phúc bọn họ, cho nên, truyền tin ra ngoài bảo tôi là nam nhi. Không lâu, tôi được Yến vương tứ phong là Công Tử Tuyên. Mẫu thân đặt cho tôi cái tên —— Yến Diêu Vân.

Sáu tuổi qua đi, tôi tiến cung cùng thái tử đương triều Yến Đan và Công Tử Dân cùng nhau đọc sách tập viết. Khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy Yến Đan ngồi ngay ngắn trước bàn học, nụ cười tươi của chàng ngưng đọng trong bốn bề không gian, dài mượt như sợi tơ, tôi liền phát hiện trái tim mình quẩn quanh ngừng lại.

Mỗi khi tôi gọi chàng “Đan ca ca”, liền có thể thấy đôi môi chàng xuất thành độ cong duyên dáng, trong ánh mắt hình như có mong đợi vô hạn.

Chàng thường xuyên dẫn tôi ra khỏi cung thăm thú. Mùa xuân ở Yến quốc, cỏ đại xanh mướt mướt, tơ liễu bay tán loạn, trên mặt hồ tiểu thư đài các chơi thuyền, sợi tóc bay lên, mảnh mai nhẹ nhàng, sắc mặt dịu dàng như ánh trăng.

Tôi phát giác trong ánh mắt Yến Đan niềm khao khát vô hạn về cuộc sống bình thường của chúng dân, cũng hiểu rõ nụ cười trào phúng khi chàng nhìn những kẻ vương tôn công tử bên cạnh.

Vào sáng hôm sinh thần(sinh nhật) tôi, biết được Yến Đan bị Yến vương đưa đến Tần quốc làm con tin, ngay cả giày còn chưa kịp mang, tôi một đường chạy như điên, đuổi theo đoàn xe đưa tiễn.

“Tất cả mọi người đều ngóng trông ta đến Tần quốc làm con tin, vì sao nàng phải khóc?” Yến Đan nhẹ nhàng đẩy ra rèm xe rẽ mặt, lưỡi biếng mở miệng hỏi tôi, giống như tôi đang làm chuyện dư thừa.

“Muội không muốn Đan ca ca rời đi, muội muốn cùng Đan ca ca cùng một chỗ...” Tôi khóc không thành tiếng.

Yến Đan gật đầu, dưới hàng mi rậm thoáng nhìn qua đôi chân trần của tôi, trong mắt lóe lên một chút cảm xúc phức tạp, lập tức mỉm cười.

“Diêu Vân, người trong thiên hạ này là người của thiên hạ”, tay chàng như lụa lướt qua hai má tôi, “Chỉ có trái tim của nàng, là của ta, không thể giao phó cho ai khác, nàng làm được không?”

Tôi nghe không hiểu lời chàng nói, chỉ là mơ mơ màng màng gật đầu.

Yến Đan mỉm cười, bắt lấy tay trái của tôi, nơi ở nơi cổ tay hung hăng cắn một cái, tôi đau đến đứng không vững, mà khuôn mặt chàng lại giãn ra, dường như còn dùng chưa được nửa phần sức.

Nhiều năm sau tôi mới hiểu được, Yến Đan là người, ngoại trừ cha mẹ tôi, là thân nhân duy nhất.

Xe ngựa Yến Đan cuối cùng cũng khuất bóng trong tầm mắt tôi.

Rõ ràng mùa thu còn chưa đến, tôi lại cảm giác cơn gió nổi lên, đánh vào trên mặt, rơi vãi trên đất, vết thương trên cổ tay hơi hơi đau.

## 2. Chương 2

Mười sáu tuổi năm ấy, tôi nhận sự ủy thác của công tử Dân, âm thầm đến Tần quốc.

Trước khi đi, tôi nhìn nhìn vết thương trên cổ tay, không rõ Yến Đan ngày đó dùng bao nhiêu phần sức lực, có thể làm cho tôi đau đến giờ này ngày này, mà gương mặt chàng lại nhìn không ra chút tâm trạng?

Tôi cáo biệt Dân, cũng không quay đầu lại, cứ thế giục ngựa rời đi.

Hàm Dương phồn hoa làm cho tôi không thể không cúi đầu nể phục Tần vương, nhưng tôi sẽ không quên mục đích khi đến đây. Tôi sai người dò hỏi thăm rõ ràng thói quen cuộc sống của thừa tướng Tần quốc Lý Tư, biết được hắn có khi yêu thích tản bộ, liền thuê một tên trộm nhỏ, thừa dịp hắn thường thức đồ cổ thì

đánh cắp túi tiền của hắn, lại đến khi hắn ăn uống no nê ở Lưu Hương các xong quần bách tìm người tương trợ. Vì thế hai người nâng cốc với nhau, trò chuyện thật vui.

Lý Tư thường xuyên mời tôi nhập phủ, đàm luận chi biến thời cuộc, việc thiên hạ. Nửa tháng sau, tôi danh chính ngôn thuận, vào ở Lý phủ.

Một ngày, đương lúc nhâm chán, tôi ở trong phòng đánh đàn, cho đến nay còn chưa có cơ hội gặp mặt Yến Đan, trong lòng không khỏi buồn bã cất tiếng hát.

“Úc Quân không giống Giang Lôu Nguyệt, thế sự như mộng công dã tràng...”

Bỗng nhiên có người vỗ tay hoan nghênh khen ngợi, tôi cứ nghĩ là Lý Tư vì thế mỉm cười ngẩng đầu, đã thấy một nam tử dựa cửa mà đứng, mi như viễn sơn(2), ánh mắt như kiếm.

Trái tim tôi đập rộn ràng, đoán rằng người này cũng không phải hạng người hay cột nhà.

Hắn lập tức lại ca thán: “Đáng tiếc quá mức dịu dàng, thiếu vài phần khí phách nam nhi.”

Tôi nhợt nhạt cười. Đẩy tay đàn về phía trước, trong không khí khi có gió dập mưa rền, vạn con ngựa giẫm chạy, lại khi có sóng to gió lớn, muôn nghìn hạc bay lượn.

Trong mắt nam tử kia lại vài phần khen ngợi, cùng tôi chậm rãi mà nói.

Hắn là bạn của Lý Tư, tên là “Duẩn Văn Chính”. Đến thăm, không ngờ Lý Tư không ở trong phủ, vốn muốn rời đi, chợt nghe tiếng đàn trong suốt dễ nghe, nhin không được đến vừa hay bắt gặp.

Tôi bảo người dâng trà, nói chuyện với nhau thao thao về chiến lược quân sự, trong lòng nhất thời kính nể, cũng mang tất cả những hiểu biết của mình ra.

Hắn nghe xong tôi nói, ra vẻ đánh giá.

Từ đó về sau, hắn thường xuyên đến Lý phủ cùng tôi tâm tình. Tôi nói cho hắn tôi là người Yến quốc, lại chưa cho hắn biết tôi là Công Tử Tuyên của Yến quốc.

### 3. Chương 3

Từ bên trong lời nói của Duẩn Văn Chính, không khó thể để Tần quốc chẳng những muốn thao túng mà còn muốn nuốt chửng lục quốc. Trái lại Yến quốc này chẳng qua quá mức tầm thường, tôi càng thêm mong đợi được gặp gỡ Yến Đan.

Một ngày, tôi cùng với Duẩn Văn Chính chèo thuyền trên sông. Làn gió nhẹ nhàng, hương rượu hợp lòng người.

Duẩn Văn Chính nhâm nhi hát vang nâng chén rượu nồng nàn trên tay, khen tôi tuổi còn trẻ tài hoa hơn người, lại khác biệt. Tôi thấy hắn rất có vài phần men say, liền đi đến điu hắn.

Liền đột nhiên, tay hắn xoa sườn mặt của tôi, nửa híp mắt, thật thật giả giả nói: “Dung mạo người Yến quốc của Diêu Vân đệ, mặt mày như sao sáng, nhẹ nhàng tao nhã thanh khiết, Tần vương nếu có được thiên hạ, chẳng phải là muốn kiến mấy trăm mấy ngàn tòa cung điện mới có thể lười bầy được sắc đẹp này sao?”

Mặt tôi giận dữ, trợn mắt nhìn hắn.

Duẩn Văn Chính tự biết mình thất thố, vội vàng nói xin lỗi, vì để dụ đi không khí xấu hổ, hắn hỏi tên của tôi viết như thế nào. Phía trên chu sa(3), viết xuống ba chữ “Yến Diêu Vân”.Hắn cười cười, nói tên của trong tên của tôi có một chữ “ Vân” có mười tám loại, là “ Vân” hay thay đổi.

Tôi nhìn phía bầu trời, chẳng rõ Yến Đan ở đâu, lẩm bẩm nói”Cầu vòng lăm ngày hè, không nói được điều chi. Phi Yến Diêu Vân hè, cách tình lệ. ...” Lại chưa phát giác ánh mắt như khóa chặt lấy tôi của người bên cạnh.

Hôm sau, tôi tìm cơ nhờ Lý Tư giúp tôi vào phủ.

Bên trong phủ lụa trắng phát phơ, gió nổi lên.

Yến Đan nằm dài trên tháp, nhàn nhã, duyên dáng ngáp một cái, híp mắt. Tôi đứng lặng thật lâu, chàng mới thì thào mở miệng: “Là ai tới đây quấy rầy thanh tĩnh bản công tử?”

Tôi ngược nhìn bóng dáng mình dường như trong nhiều năm, không khỏi hai mắt đầm lệ.

Ngoài phủ có tiếng tiêu ngân vang, tơ nhện giăng đầy không trung, quán quít trái tim tôi.

“Đan ca ca, là muội... Diêu Vân.”

Chàng chậm rãi mở to mắt, ánh mắt vô hồn dần dần chuyển đến dừng trên gương mặt tôi.

“Không nghĩ đến nàng còn nhớ rõ ta...”

Tôi nhịn xuống nước mắt, nói cho chàng nay bên trong Yến quốc triều chính buông thả, triều thần nịnh nọt, Công Tử Dàn đã muốn dư mà lực không đủ, còn có nước Tần giàu binh mạnh.

Yến Đan giống như không có nghe thấy tôi đang nói cái gì, đem ánh mắt nhìn đắm đắm vào đôi môi khép mở của tôi, mở miệng nói: “Nàng trưởng thành, Diêu Vân... Thật may vì nàng không phải là nam tử, nếu không với tài hoa của nàng... Sẽ khiến nàng cả đời khổ đau.”

Chàng đẩy tôi đến chiếc gương bằng đồng, rút đi phát quan (4) của tôi, đem mái tóc xanh mượt của tôi trải dài: “Lẽ trưởng thành của nàng, ta tới không được. Ngay tại đây ta buộc tóc cho nàng, được không?”

Suy nghĩ của tôi ở trong câu nói này bay vút tận tầng mây, chỉ ngơ ngác gật gật đầu.

Ngón tay ấm áp của chàng luồn vào bên trong mái tóc tôi, giữ ở bên môi, làm cho trái tim tôi nhộn nhạo.

Rời khỏi phủ, mới phát giác nơi đây môn đình vắng vẻ, nói vậy Yến Đan lúc này bị không ít người làm nhục.

Chàng chỉ là lạnh nhạt cười, nói chính mình ngược lại có thể tự đắc với khung cảnh này.

## 4. Chương 4

Ba ngày sau, tôi và Duẫn Văn Chính cùng phẩm trà ở Thủy Nguyệt lâu.

Hắn cười nói cho tôi biết hôm nay là sinh thần của hắn, tôi mừng rỡ, tạ lỗi nói bản thân chẳng mang theo lễ vật nào.

Lúc hồi phủ, tôi thấy hắn có vẻ thích cây trầm mộc lan bằng gỗ bán bên đường, liền ra mua.

Khi tôi mang tặng có nói: “Thánh nhân có câu ‘Quân tử chi giao đạm nhược thủy’ (5). Doãn huynh vạn không thể ngại tiểu đệ lễ khinh.”

Hắn đem trầm gỗ cất vào trong lòng, có vài phần sảo nảo nhìn tôi, “Ngu huynh cuộc đời này đã trải qua lắm lần sinh thần, mỗi lần hạ lễ đều là người khác đưa cái gì, nhận lấy cái đó. Chỉ có lúc này đây, là chính mình được chọn.”

Hắn mượn một chiếc xe ngựa, mời tôi đến nhà hắn. Mà tôi vạn vạn thật không ngờ, một chuyến này, lại đưa tôi đến sâu trong Tần cung. Khi tôi vừa âm thầm sợ hãi than Tần cung quá xa hoa, vừa không yên bất an là lúc, lại thoáng nhìn Duẫn Văn Chính ngồi ngay ngắn trên ghế kia.

Tôi không khỏi đứng bất động, trong đầu trống rỗng.

“Vân đệ, đêm chiêu chuyện gì? Là đang trách quả nhân lừa gạt thân phận với người sao?”

Hắn đẩy vạt áo trước ngồi xuống cười. Thoáng chốc hình như có thiên quân vạn mã hướng tôi đánh úp lại, tôi sợ run không nâng được đầu. Cảm giác được thân thể của bản thân ở dưới tầm mắt sắc bén của hắn từng chút từng chút bị kéo ra, suy nghĩ cũng chẳng còn lại gì.

Duẫn Văn Chính... Duẫn Văn Chính, thì ra là Tần vương Doanh Chính.

Tôi giật mình là lúc, Doanh Chính đã sai người dâng bàn cờ.

Trong khi tôi còn ngây ngốc, Doanh Chính vừa nói: “Nay lục quốc chi thế đã qua, bao gồm Yến quốc người ở bên trong. Quả nhân thương tiếc tài hoa của người, nguyện giữ người bên người, giúp quả nhân khai sáng đại nghiệp, như thế nào?”

Tôi nắm tay lại, không kìm được run run, mỗi một câu của Doanh Chính, tôi một chữ cũng nghe không vào.

Bỗng dưng, Doanh Chính đưa tay đặt lên trên mu bàn tay lạnh lẽo của tôi, miệng nở nụ cười, làm cho tôi đột nhiên tỉnh táo.

Đây đúng là cơ hội của tôi, vì thế tôi bắt đầu trấn định và tính toán.

“Đại vương, Diêu Vân nghe nói Tần quốc áp dụng chính sách xa thân gần đánh. Mà nay Yến vương ngu ngốc, đại vương sao không đưa yến thái tử trả về Yến quốc, lấy kỳ giao hảo?” Khi tôi đương lúc trò chuyện vui vẻ với Doan Chính là lúc, nói ra suy nghĩ đã lâu.

Doanh Chính không nói, hai mắt vẫn dừng lại trên người tôi, mỉm cười và nghĩ, làm lưng tôi ớn lạnh.

Sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Diêu Vân, đây là điều người muốn?”

Tôi âm thầm phỏng đoán, nói vậy Lý Tư đã mang việc tôi gặp Yến Đan báo cho Doanh Chính biết, vì thế tôi ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của hắn.

“Đó là tự nhiên, đại vương đã quên, Diêu Vân là người Yến quốc.”

Doanh Chính cười ha ha, vỗ tay nói: “Diêu Vân a, Diêu Vân, quả nhân thật sự là không thể không thích người!”

Mà trong đầu tôi lại toàn mồ hôi lạnh.

Một ván kết thúc, Doanh Chính thắng tôi nửa mục cờ. Hắn cười, chỉ nói: “Một ván này quả nhân thắng không dễ, mà Diêu Vân người tắc thua phần khích.”

## 5. Chương 5

Một tháng sau, Yến Đan được đưa trở về Yến quốc.

Doanh Chính đưa tôi đến thăm đại doanh quân Tần.

Tôi đứng trong sát khí ngàn ngút của vạn đại quân Tần. Kiếm Tần quân ở dưới ánh nắng mà lóe lên giá lạnh, cung nỏ Tần quân trải qua thay đổi tỉ mỉ, bất kể là tầm bắn gì thì lục quốc cũng không thể nào so sánh được.

“Người còn muốn trở về Yến quốc sao?” Khi rời quân doanh, Doanh Chính quay đầu hỏi tôi.

Tôi đứng đó lặng lẽ. Cha mẹ mình còn đang ở Yến quốc, nghĩ khi trở về sẽ viết phong thư thuyết phục Tần vương.

Doanh Chính gật đầu im lặng, mà tôi khi quay về Lý phủ đang đà thu dọn mọi thứ để rời khỏi Hàm Dương, không ngờ lại bị Lý Tư hạ lệnh giam lỏng.

Đang lúc lòng nóng như lửa đốt là lúc, người trông coi tôi lại đưa đến một bộ trang phục nữ nhân, tôi kinh ngạc rất nhiều mới phát hiện người này là thân tín của Yến Đan, Lý Nguyên.

Tôi thay quần áo, đánh ngã tỳ nữ đưa cơm, giả dạng bộ dạng của nàng ra khỏi Lý phủ, Lý Nguyên mang theo tôi thừa dịp Lý Tư chưa phát giác, liền rời khỏi thành Hàm Dương.

Mấy ngày sau, tôi rút cục về tới Yến quốc ngày đêm mong nhớ.

Ở trên hành lang sâu thẳm cung thái tử, tôi vội vàng chạy về bóng dáng quen thuộc kia.

Vạt áo Yến Đan như tuyết theo gió bay lên, trong mắt sầu lo nhìn thấy nụ cười trên môi tôi cũng dần tiêu tan.

Tôi, còn có Yến Đan, rốt cục đều đã trở lại.

Nửa tháng sau, đại hôn Công Tử Dân. Trong cung ngoài cung nhộn nhịp, không khí vui vẻ tưng bừng khắp nơi.

Tôi hay đùa giỡn với Yến Đan đang nghiêm túc đọc sách nói: “Dân còn có người đẹp bầu bạn, chỉ sợ vô tâm ta sẽ cùng Đan ca ca thảo luận quốc sự phải không?”

Yến Đan đứng dậy, tựa tiểu phi tiểu(6) đi đến bên cạnh tôi, ôm ngang người tôi, đặt trên tháp.

Lòng tôi run lên, giống như bước chậm trên đám mây.

Môi Yến Đan cách tôi một khoảng cách nhỏ thì dừng lại, “Ta còn có Diêu Vân!”

Chàng trùi mền xoa mặt của tôi: “Diêu Vân, còn nhớ rõ không? Người của thiên hạ là người của thiên hạ, mà trái tim của nàng, chỉ có thể là của ta.”

Tôi ngây thơ gật đầu, nhưng thấy lông mày Yến Đan giãn ra, trong mắt là mê hoặc vô hạn.

## 6. Chương 6

Tần quốc đã bắt đầu xuất binh, mà trong lòng tôi cũng dâng lên dự cảm xấu.

Một ngày, tôi nghe nói Yến Đan phái Kinh Kha cùng Tần Vũ Dương tiến đến ám sát Doanh Chính, trong lòng kinh hãi, bất chấp chưa mang giày liền chạy đến cung thái tử.

Yến Đan ở trên tháp đọc sách, gặp tôi tiến vào, cho lui xung quanh.

Tôi cả giận nói: “Yến Đan, huynh sử dụng hoàng kim (vàng) tiền như rẻ mạt, đây là dùng tài vô đạo; huynh mang thiên lý mã cùng Kinh Kha nhắm rượu, đó là giẫm chân giận dữ; mà nay huynh hủy đi món quà mà ông trời dâng tặng, sẽ chỉ làm lòng người trong thiên hạ trở nên lạnh giá! Huynh đem Kinh Kha tặng cho Tần vương, cho dù Kinh Kha lĩnh mệnh đi Tần quốc, hẳn trong lòng chẳng lẽ đối với huynh không có hận ý?”

Yến Đan buông lời sách, ánh mắt lướt qua đôi chân tôi, giữa lông mày có chút hờn giận.

“Cho dù Tần vương gặp chuyện bỏ mình, Tần quốc cũng sẽ không buông tay dã tâm thôn tước lục quốc, ngược lại chỉ biết sử dụng Yến quốc ta nhanh hơn thu nhận diệt...” Tôi còn chưa nói xong, liền bị Yến Đan kéo đến tháp, hai chân của tôi được chặn bằng hắc bao lấy.

“Diêu Vân, chuyện thiên hạ đều có người trong thiên hạ ưu phiền...” Yến Đan lạnh nhạt thở dài, “Khi Yến quốc đưa ta giao làm con tin cho Tần quốc, khí thế sớm đã mất. Sớm muộn gì cũng diệt vong, vậy cho nó một lý do oanh oanh liệt liệt đi...”

Trong mắt chàng có vô hạn cô đơn, khiến tôi mở miệng, rốt cuộc nói không ra lời.

Mấy ngày sau, tôi và Yến Đan đưa tiễn Kinh Kha bên bờ sông.

Hai bờ sông lá gió mùa thu bay đầy trời, dòng sông cuộn chảy.

Tôi cùng với Yến Đan, còn có người sắp rời đi này, cũng như những chiếc lá mùa thu rơi trên dòng sông này, bị cuốn đi không còn chút vết tích.

Tôi rất lạnh, lạnh thấu xương.

## 7. Chương 7

Khi Yến Đan biết được Kinh Kha ám sát thất bại, trên mặt chàng vẫn thư thái nhàn nhã như trước, giống như tất cả chỉ trong tầm dự đoán.

Không lâu, có quân cấp báo, đại tướng quân Tần quốc Vương Tiễn, tì tướng Tân Thắng, đô úy Lý Tín dẫn đầu hai mươi vạn quân Tần chọn đường đi vừa mới diệt vong Triệu quốc tiến thẳng đến, hỏa lực tập trung ở bờ sông phía Tây.

Yến Đan hướng Yến vương cho mười vạn Yến quân đối phó với địch.

Hai mươi vạn Tần quân không dám khinh chiến mười vạn Yến quân của Yến Đan, đại tướng quân Kịch Hoàn bị mua chuộc, mưu đồ bí mật cử binh phản loạn, đánh hạ hoàng cung, bắt sống Yến vương. Nhưng mà rất nhanh bị Công Tử Dàn phát hiện. Tôi cùng với Công Tử Dàn phái binh ở cửa cung mai phục, giết chết Kịch Hoàn. Nhưng phản quân đã vào thành, Công Tử Dàn dẫn ba vạn kỵ binh, bảo hộ Yến vương trốn theo hướng Bắc, mấy vạn Tần quân đuổi theo không rời.

Lòng tôi khó có thể an ninh, lao tới quân doanh Yến Đan, chàng đang ở trong trường nhìn bản đồ suy nghĩ xa xăm, khi ngẩng đầu trông thấy tôi, khó nén kinh ngạc.

“Diêu Vân, sao nàng lại tới đây? Ta rõ ràng dặn dò dần nhất định phải đưa nàng đi.”

“Dần đi rồi, nếu không ai ở bên cạnh giúp huynh, chẳng phải quá cô đơn sao?”

Yến Đan có chút đăm chiêu: “Cũng tốt... Nàng ở bên cạnh ta... Cũng tốt...”

Sau khi Yến Đan cùng tôi thương nghị, phái năm ngàn khoái kỵ theo cánh tập kích Tần quân, Tần quân trở tay không kịp, đại bại mà về, trở lại đô thành Yến quốc, vì cho hả giận, giết chết quân sĩ Yến quốc.

Yến Đan cùng quân đội đóng tại pháo đài nước, tôi đi vấn an Công Tử Dàn thủ hộ Yến vương bên người. Không ngờ hần lại bị Yến vương giam lỏng. Người hầu của hần đã cho tôi biết Yến vương định lấy đầu của Yến Đan dâng cho Tần vương lấy cầu sống tạm.

Trong lòng tôi như có trăm ngàn mũi kim đâm qua, đau đến ngay cả thở dốc đều khó khăn vô cùng.

Khi tôi đuổi tới trước mặt Yến Đan, dĩ nhiên thở không nổi.

Yến Đan nhìn bộ dạng lo lắng không nói nên lời của tôi, vừa giữu cột vừa châm trà.

Tôi nhất nhất uống xuống, thuận khí sau nói: “Đan ca ca đi mau! Yến vương muốn...”

Chỉ cảm thấy một trận choáng váng đầu hoa mắt, mơ hồ trông thấy trên mặt Yến Đan chút bất đắc dĩ, thương cảm và cả nụ cười méo xệch.

Chàng nhẹ nhàng vươn cánh tay ôm lấy, tôi rơi vào trong lòng chàng.

“Diêu Vân, trong lòng ta vốn không có thiên hạ, càng không có Yến quốc... Vật đổi sao dời, ngàn năm lưu quang, nhất niệm trong nháy mắt, trở về bụi đất... Ta nghĩ đến bản thân mình quá vô tâm, tại sao quên được ái mộ...”

Sườn mặt Yến Đan, nhìn như hoa trong gương, trắng trong nước, không nắm bắt được.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, tôi cảm giác có người ôm tôi tựa như trên bảo... Ở bên tai tôi ngân nga câu ca dao, một lần, lại một lần.

## 8. Chương 8

Tôi tỉnh lại trong xóc nảy, lại phát hiện chính mình đang trên đường bị Tần quân mang về quân doanh.

Lúc này mới biết được Yến Đan vốn muốn đưa tôi ra khỏi thành, một phen khổ tâm lại bị Lý Tư phái người ở ngoài thành ngăn cản.

Tôi thấy rằng mình nhất định sẽ gặp lại người nam nhân kia.

Doanh Chính châm rượu an ủi tôi, cười bảo: “Diêu Vân, quả nhân cho người viết một phong thư nhà thời gian cũng đủ dài? Muốn người ở lại bên người quả nhân cũng không phải chuyện dễ.”

Tôi im lặng không nói.

Doanh Chính mặt có vẻ giận, phẩy tay áo bỏ đi nói: “Thiên hạ là của quả nhân, người cũng là quả nhân!”

Vì thế, Lý Tư mỗi đêm đều đến thuyết phục tôi hàng trăm lần. Đáng tiếc dưới ánh nến, lòng tôi vững chãi như núi thái sơn. Mà Lý Tư mỗi khi đến rồi đi cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Không lâu, Doanh Chính có được cái đầu của Yến Đan.

Khi Lý Tư báo cho biết tôi tin tức này, tôi ngồi yên ở tại chỗ, mặt không chút thay đổi... Bởi vì không thể tự hỏi.

Thật lâu sau, nước mắt tôi dâng lên, ngay cả vạn tiễn xuyên tâm, tôi chỉ sợ cũng không cảm giác được chút đau đớn.

Đêm đó, Doanh Chính đến thăm tôi, nói cho tôi biết Yến vương đang trên đường áp giải tới Hàm Dương.

Tôi thừa dịp Doanh Chính không đề phòng, đem trâm gài tóc sớm giấu ở trong tay áo lấy ra, đột nhiên hướng đến trái tim của hắn.

Doanh Chính nghiêng người, phản đòn cầm lấy tay tôi, chỉ nghe thấy trâm gài tóc rơi xuống, nháy mắt, vài tên thị vệ phá cửa mà vào.

Doanh Chính cắn răng giận dữ, lệnh thị vệ kéo tôi ra ngoài.

“Quả nhân dễ dàng tha thứ người, không có nghĩa là quả nhân sẽ không giết người!”

Tôi buồn bã cười, Doanh Chính người hại chết Yến Đan, cũng đã sớm đem trái tim tôi giết chết.

Đang lúc thị vệ ngoài phòng giơ tay chém xuống là lúc, phòng trong vang lên một tiếng: “Dừng tay!”

Đao sắc dừng giữa không trung, tôi lại bị mang về phòng trong, tay Doanh Chính bóp cổ họng yếu ớt của tôi, trong mắt kia vài phần bất đắc dĩ giống như đã từng quen biết: “Quả nhân... Làm sao có thể đối với người...”

Tôi nghĩ đến hắn muốn một tay giết chết tôi, không ngờ hắn cuối cùng lại buông lỏng tay ra.

## 9. Chương 9

Mấy ngày sau, Tần vương phái người đưa tới một bộ nữ trang hoa mỹ vô cùng.

Thì ra phụ mẫu tôi đã sớm trở thành tù nhân của hắn. Mẫu thân của tôi quý cầu Doanh Chính không thành, cũng buông lời sự thật tôi là nữ nhi.

Ban đêm, Doanh Chính đến trong phòng tôi. Mặt hắn sáng lên. Bắt gặp tôi vẫn chưa thay nữ trang, hỏi: “Làm sao vậy? Là quả nhân tặng cho không hợp ý người?”

“Đại vương, Diêu Vân mặc nam trang cả đời. Mà nay đại vương ban thưởng nữ trang cho Diêu Vân, là muốn làm nhục Diêu Vân sao?”

Doanh Chính thở dài một tiếng: “Thôi thôi... Quả nhân sẽ không bắt buộc người.”

Từ đó về sau, hắn đem tôi an trí ở bên người hắn, giúp hắn phê duyệt tấu chương. Hắn thỉnh thoảng sẽ nghiêng người hỏi chút chuyện triều chính, tôi không nói, hắn cũng không giận.

Có khi, hắn có thể nhìn tôi cả một đêm, cũng không nói một câu.

Phụ thân tôi ở Hàm Dương hậm hực mà chết, mẫu thân gầy yếu cũng theo ông mà đi.

Doanh Chính không cho người nói cho tôi biết, mà tôi đã sớm đoán được.

Đêm hôm đó, tôi mơ một giấc mơ. Mơ Yến Đan và tôi cùng ngồi trên tháp, hát bài dân ca Yến quốc, rồi tôi đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, nước mắt đã thấm ướt gối đầu.

Doanh Chính thống nhất lục quốc, hắn hưng trí bưng bưng nói cho tôi biết: “Diêu Vân, trong thiên hạ hay là đất của quả nhân, người làm sao đi được.”

Nụ cười của hắn tự tin lại tự phụ. Tôi sớm biết được của hắn hùng thao vĩ lược, cũng sáng tỏ chỉ có thiên tài như hắn mới nắm được thiên hạ trong bàn tay.

Tôi lẳng lẳng hỏi hắn: “Đại vương, ngài nhần không vất vả sao? Sao không ban thưởng cái chết cho Diêu Vân?”

Doanh Chính nháy mắt thu lại ý cười, trong mắt đau thương vô tận, quay đầu mà đi, ở trước cửa dừng chân, như muốn nói với tôi, hoặc giả như chỉ là lầm bầm lầu bầu nói: “Đã quá muộn. Đã quá muộn...”

Mấy ngày sau, Doanh Chính mang tôi du ngoạn bên ven sông.

Hát hay múa giỏi, cầm y ngọc thực, cũng không có thể làm tôi mở miệng cười.

Một đêm, Doanh Chính đến trong phòng tôi, hình như có men say.

Hai tay của hắn nắm chặt cánh tay tôi, tôi nghe xương cốt mình rắc rắc vụn vỡ. Hắn nhìn về phía ánh mắt tôi chảy bóng: “Diêu Vân... Quả nhân rất sợ hãi. Người hận quả nhân như vậy, làm sao giao mình cho quả nhân?”

Tôi lần đầu tiên sợ hãi đến ngay cả hô hấp đều quên mất. Liều mạng giãy dụa, lại bị hắn ấn chặt trên tháp, không thể động đậy.

## 10. Chương 10

Đang lúc tay Doanh Chính đang xoa hai má tôi, một thanh kiếm đặt trên cổ hắn.

“Đã lâu không gặp, Doanh Chính. Ta tới đây mang đi người của ta.” lời nói người cầm kiếm tràn đầy ý cười.

Tôi đứng dậy, cả người chấn động vui mừng, giống như đang ở trong mơ.

“Đan ca ca, như thế nào... Là huynh sao!”

Ngay sau đó mấy chục tên thị vệ đẩy cửa mà vào.

“Yến Đan? Người không phải đã chết sao?” Doanh Chính vẻ mặt không thể tin được, trong mắt hình như có mấy ngàn mấy vạn mũi tên bắn vào trong ngực Yến Đan.

Thân Yến Đan mặc áo giáp của thị vệ, trường kiếm trong tay chàng không có một chút dao động, cười nói: “Yến Đan ta đâu phải chỉ có vẻ ngoài, đối mặt với cái chết trước mắt cũng biết phải làm gì.”

“Ồ?” đuôi lông mày Doanh Chính nhướng lên, trong mắt tràn ngập sát khí, “Vậy người là tới ám sát quả nhân, phục hồi giang sơn Đại Yến người?”

Yến Đan mặt mày mỉm cười, vươn cánh tay dài, đem tôi kéo vào trong lòng: “Đại Yến giang sơn là của Doanh Chính người, Yến Đan ta cũng không muốn hiếm lạ.”

Cung nỏ đã lên dây, nhắm. Tôi nhanh chóng chấn trước người Yến Đan.

Doanh Chính ý bảo kéo cung, hí mắt hỏi: “Người cảm thấy chính mình có vài phần nắm chắc có thể mang Diêu Vân đi?”

“Không có. Cho nên, mời Tần vương bắn tên.” Trên mặt Yến Đan không chút e dè sợ hãi.

“Tốt! Tốt! Tốt! Người là người duy nhất trong thiên hạ dám nói với Doanh Chính ta như vậy!” Doanh Chính thốt nhiên mà cười, cười đến cuồng liệt, cười đến rung động, cười đến đất trời thay đổi.

Yến Đan gắt gao ôm tôi, ngồi trên cửa sổ phía trên lầu các, dưới thân là nước sông cuộn cuộn. Lạnh thấu xương, ngọn gió thu thổi rơi xuống đầu của chàng vài chiếc lá, thổi rối loạn tóc đen của chàng, thổi trúng vạt áo tôi bay tán loạn, lại thổi bay nụ cười bất động đó.

“Thiên hạ có thể là của Doanh Chính người. Nhưng trái tim Diêu Vân, chỉ duy Yến Đan ta sở hữu.”

Nói xong, chàng mạnh mẽ mang tôi cùng ngã xuống. Doanh Chính vội vàng tiến lên, lại chỉ nắm được đoạn tay áo của tôi.

Gió ở bên tai tôi gào thét, lần đầu tiên cảm giác chính mình nhẹ nhàng như thế, những suy nghĩ miên man bay khỏi.

Cùng với tiếng vang, tôi dựa trong lòng Yến Đan, nhập vào dòng nước chảy siết.

Sau

Thuyền lớn cháy, ánh lửa nhuộm đỏ cả chân trời tối đen, quân sĩ không bận tâm tôi và Yến Đan cùng rơi xuống nước, vội vàng chữa cháy.

Chỉ có Doanh Chính một người cô độc phía trước cửa sổ, ảm đạm đau thương.

Nửa tháng sau, tôi và Yến Đan dưới sự trợ giúp của Lý Tư, thoát khỏi sự truy tìm của Doanh Chính, lên thuyền rời bến.

Gió biển thổi đến lạnh người, tôi cảm thấy sóng đập trên mặt biển mênh mông như vũ điệu.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Tôi quay đầu hỏi Yến Đan phía sau.

“Bồng Lai.”

“Nơi tiên cảnh kia? Thật sự sẽ tồn tại sao?”

“Chỉ cần nàng nghĩ có, thì nơi nơi đều là tiên cảnh.” Yến Đan lạnh nhạt cười.

“Huynh nói, sách sử sẽ ghi lại Yến Đan huynh thế nào?” Tôi mang theo ngữ điệu nghịch ngợm hỏi chàng.

“Ta vũ nhục tôn nghiêm Doanh Chính, hẳn tự nhiên không buông tha ta trong sử sách, hẳn muốn thế nào mà chẳng được.”

” Lý Tư vì sao giúp chúng ta?” Đây là một vấn đề tôi vẫn không rõ.

“Bởi vì động tình mà không đành lòng...” Yến Đan nhìn phía phương xa cảm khái mà nói.

“Không đành lòng?”

“Quên đi, Diêu Vân...” Yến Đan xoa tóc mai bị gió thổi loạn, “Chim én bay về vòm trời xanh, há để đám mây bay một mình? Yến Đan không muốn vì Diêu Vân làm chim én, chỉ nguyện làm trường không phiêu bạt với nàng, không xa chẳng rời.”

Tôi thản nhiên cười. Bên tai là âm thanh thủy triều lên xuống, từng đợt... Từng đợt...

\*\*\* Gửi tặng chị Becky, bạn Pinkie, và nhiều bạn khác nữa đã ủng hộ mình trong suốt quãng thời gian qua, chúc mọi người có một Valentine thật vui vẻ bên người yêu thương.

Chú thích:

(1)Cửu ca là 11 bài dân ca nước Sở được Khuất Nguyên cải biên. Gồm có Đông Hoàng Thái Nhất , Vân Trung Quân , tương quân , tương phu nhân , đại tư mệnh , thiếu tư mệnh , Đông quân , Hà Bá , sơn quỷ , hi sinh vì nước , lễ nghi hôn . hi sinh vì nước

(2)Lông mày viền sơn tinh tế mà hơi nhếch lên, màu sắc hơi nhạt, thanh tú sáng sửa.

(3)Chu sa hay thần sa, đan sa, xích đan, cống sa, là các tên gọi dành cho loại khoáng vật cinnabarit của thủy ngân sẵn có trong tự nhiên, có màu đỏ. Thành phần chính của nó là sunfua thủy ngân II (HgS).

(4)Phát quan là cái đội đầu của đàn ông thời xưa

(5)Tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt nhẽo như nước lã

(6)Cười như không cười

Tổ tiên của Thái tử Đan thuộc dòng dõi Triệu Công Thích nhà Chu, vốn họ Cơ, được phong ở đất Yên, nên ông còn được gọi là Yên Đan (hoặc Yến Đan, vì chữ Yên và Yến đều được phát âm từ một từ). Ông là con của Yên Vương Hỉ, vị quân chủ cuối cùng của nước Yên.

Cuối thời Chiến Quốc, nước Yên là quốc gia yếu nhất trong Thất hùng, vì vậy thường xuyên bị o ép. Yên Đan lúc còn nhỏ, từng phải đi làm con tin ở nước Triệu, có chơi thân với Doanh Chính. Sau khi Doanh Chính lên ngôi quân chủ nước Tần, Yên Đan là được cử sang làm con tin ở Tần. Vì vua Tần đối đãi với thái tử Đan không tử tế cho nên Đan giận trốn về nước vào khoảng năm 232 TCN.

Năm 230 TCN, Tần diệt Hàn. Năm 228 TCN, quân Tần chiếm kinh đô của Triệu là Hàm Đan, tiến sát nước Yên, thành trì nước Yên lúc này trở thành mục tiêu tấn công của quân Tần. Để đối lại, tập đoàn thống trị nước Yên bày ra 2 đối sách: thứ nhất dùng mưu giết Tần vương; thứ hai là cùng tàn dư thế lực của Triệu là Đại vương Gia liên hợp chống Tần. Thái tử Đan nhờ có sự tiến cử của Điền Quang đã chiêu nạp Kinh Kha để làm thích khách vua Tần. Năm 227 TCN, thái tử Đan tiễn Kinh Kha cùng trợ thủ là Tần Vũ Dương mới 13 tuổi tới bờ sông Dịch Thủy ở Yên Thành (nay là huyện Dịch, tỉnh Hà Bắc)

Sau đó Kinh Kha định giết Tần vương Doanh Chính nhưng không thành. Vì sự kiện này mà quân Tần quyết định tấn công Yên ngay.

Cùng năm, vua Tần hạ lệnh đại tướng Vương Tiễn, Tân Thắng dẫn quân công phá Yên. Tại Dịch Thủy, quân Yên đại bại, lãnh thổ nước Yên bị quân Tần chiếm quá nửa. Năm 226 TCN, quân Tần công phá Kế Thành, Yên vương Hỉ cùng thái tử Đan dẫn quân lui về Liêu Đông, tướng Tần là Lý Tín xuất quân truy đuổi. Yên vương giết thái tử Đan dâng thủ cấp để cầu hòa. Tại vùng đất quân Tần chiếm được, vua Tần cho thành lập các quận Ngư Dương, Hữu Bắc Bình, Liêu Tây. Năm sau lại lập quận Thượng Cốc, Quảng Dương. Năm 222 TCN, vua Tần sai Vương Bí tấn công Yên ở Liêu Đông. Quân Yên đại bại, Yên vương Hỉ bị bắt. Nước Yên diệt vong. Quân Tần quay sang tấn công Đại, Đại vương Gia cũng bị bắt. Vùng Liêu Đông của Yên và vùng đất của Đại bị Tần chia ra thành quận Liêu Đông và quận Đại.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-dieu-van>*